

COR AGRE

Fer volar truites

Les forces tertulianomediàtiques socioconvergens han posat totes les existències de neurones a treballar amb l'objectiu absolutament indissimulat i perfectament legítim de convèncer l'audiència, altrament dita electorat, que aquells que no acceptem l'acord del miniestatut som uns arrauxats sense solta ni volta, baliga-balagues ideològics, uns somiatruites. Sort en tenim dels pares i mares de la pàtria que s'esforcen per corregir la tendència malaltissa de molts conciutadans a l'utopisme estèril, a la rauxa suïcida, a la xerrameca ei-

les coses amb una estretor, una mesquinesa, una tendència a menysprear els imponderables que arriba a ser intolerable [...]. El joc de la vida imposa, però, que els pobles facin servir llurs vicis i llurs virtuts segons els moments i segons les circumstàncies.»

Davant d'una definició tan precisa del nostre caràcter, del *ying* i el *yang* nacional, aquest humil periodista no pot fer altra cosa que córrer a comprar un barret per poder-se'l treure.

«Segons el moment i segons les circumstàncies», no tinc cap mena de dubte que el senyor Pla avui optaria pel sentit comú més estricte. No caldria ni

Josep Pla, en una imatge del 1940.

xorca.

Josep Pla, model dels compatriotes que toquen de peus a terra i dels que també voldríem poder aterrar de tant en tant en sòl ferm, afirmava, poc abans de l'inici de les discussions que desembocarien en l'Estatut del 32: «De vegades el català és d'un meridionalisme tan exagerat, infla les coses d'una manera tan gratuïta, tan fantàsticament barata, confon el seu somni florit i la seva trista realitat d'una manera tan ajustada, que no crec que hi hagi cap altre poble al món que ens pugui donar cap lliçó de ferocitat imaginativa.»

La trobeu pròxima als nostres dies, la sentència? Doncs llegiu què diu a continuació: «Per altra part, hi ha l'altre caire: la cautela, la prudència de vegades exagerada, una disposició que sovint té el català que el porta a veure

Carles Ribera

Periodista [cribera@presencia.com]

PARELLA DE FET

EL VERS

«Papers»

De Madrid ha vingut ben ràpid el *botín* i al poble de Sant Cugat hi ha hagut un gran *retintín*. De Madrid, de Madrid, tornen al poble natal els papers espoliats a la Generalitat.

Van sortir de matinada d'un arxiu municipal, i com que algun fantasma de dictadura encara mana,

van fer escala al Ministeri de Cultura, una setmana.

Amb tanta nocturnitat arriben a Sant Cugat les caixes de Salamanca, que si no s'han descomptat és que potser alguna en manca. De Madrid, malgrat [l'Audiència, tornaran tots els papers: dignitat en tenim més i setanta anys més de paciència.

BESTIARI FANTÀSTIC

La Queta

La Queta és un ésser del futur que ha tornat al present per anunciar-nos quin és l'esdevenidor dels catalanoparlants: convertir-se en autòmats de plàstic. Els cos de la Queta —reducció de boqueta— és bàsicament una boca dentada, uns peus plans i uns ulls sortits, amb un mecanisme interior accionat a corda. Tot i que no consta en el DOGC, la Queta va néixer en el si d'una parella lingüística, que des d'aleshores li fa de família acollidora. I tot i que només té un any de vida, la Queta ja s'ha adaptat a diverses situacions, des d'excursions fins a concerts de rock, ha alternat

amb estrelles del futbol, i ha protagonitzat espots publicitaris de ràdio i televisió. La Queta ha aconseguit que l'ús de la llengua pròpia deixi en la boca dels parlants un agradable sabor i una sensació de frescor i de net. A més, tant autòctons com forasters coincideixen a assegurar que fer servir el català, ni que sigui després dels àpats, proporciona un considerable poder de neteja i té una abrasivitat baixa que ni tan sols irrita les genives. Com a mascota, la Queta només requereix que se li renti la llengua amb el mateix raspall de les dents. Es pot fer amb tota llibertat i, si t'equivoques, tornes a començar.

Josep Maria Pasqual / Jordi Soler

Textos [jpasqual@presencia.com] / Dibuixos [jsoler@presencia.com]